

Sygn. akt II Ca 1685/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący – **Sędzia SO Piotr Jarmundowicz**

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2016 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko A. B. i P. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z 8 kwietnia 2016 r.

sygn. akt I C 1927/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że oddala powód z two; zmienia go także w punktach I V i V ten sposób, że zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie 1 627,60 zł kosztów procesu;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie 150 zł kos z tów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1685/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku ograniczył do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja pozwanych wywarła skutek zamierzony.

Pomijając teoretyczne rozważania należy przyjąć, że dług to obowiązek spełnienia świadczenia. W przypadku świadczeń okresowych, takich jak czynsz i inne związane z tym należne opłaty za korzystanie z lokalu mieszkalnego, oznacza to, że każdego miesiąca powstaje nowy dług tego samego rodzaju w ramach jednego umownego stosunku najmu z terminem płatności w tej sprawie z góry do 10 każdego miesiąca (dowód: umowa najmu nr (...) z 20 czerwca 1995 r. – k. 50).

Poczynione zastrzeżenie miało kapitalne znaczenie dla prawidłowej wykładni art. 451 § 1 k.c. Z przepisu tego wynika, że to dłużnik w pierwszej kolejności decyduje, który dług względem wierzyciela chce zaspokoić, przykładowo w treści przelewu czyniąc odpowiednią wzmiankę. Na poczet przez dłużnika wybranego długu wierzyciel z kolei, zgodnie ze zdaniem drugim wskazanego przepisu, może zaliczyć według swego uznania, ale w granicach danego długu z

nim powiązane należności uboczne – to jest odsetki, oraz świadczenia główne – czynsz, a także zaliczkę na tak zwane media. Gdy wpłata z oznaczeniem przeznaczenia jest wyższa niż dług miesięczny, a nie uzgodniono inaczej, pozostałość przeznacza się na dług najdawniej wymagalny, o czym przesądza § 3 art. 451 k.c., który w tej sytuacji ma imperatywny charakter. Właśnie to rozwiązanie prawne stanowiło przyczynę zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji poprzez oddalenie powództwa w części niecofniętej, to jest odsetek, których szczegółowe naliczenie przez podanie podstaw i zamkniętych okresów strona powodowa przedstawiła w piśmie z 3 marca 2016 r. (data złożenia na biurze podawczym Sądu Rejonowego, k. 128 - 129). Niewątpliwym było, że dochodzone pozwem świadczenia główne zostały uregulowane po doręczeniu pozwanym wezwania do zapłaty. Ewentualnie pozostały do rozliczenia odsetki za opóźnienie. Jednak bez dokonania konfrontacji – a takich dowodów strona powodowa wbrew art. 6 k.c. nie przedłożyła, w sytuacji, gdy podniesiono i to jak się w rezultacie okazało skutecznie w apelacji zarzut naruszenia art. 451 §1 k.c., łącznie wymagających uwzględnienia zawiadomień o wysokości opłat i kartoteki finansowej obrazujących stan od 2 kwietnia 2014 r., nie można było ustalić, czy wpłaty dokonywane po tej dacie z przeznaczeniem w głównej mierze na bieżące należne świadczenia były prawidłowo rozliczane. Inaczej ujmując, czy różnica (nie można było stwierdzić w jakiej wysokości i czy w ogóle) była zgodnie z art. 451 § 3 k.c. zaliczana na dług już wymagalny. Wpływało to co najmniej na określenie podstaw naliczenia odsetek, gdyż daty – początkowe i końcowe, można było bez przeszkód wyprowadzić z wyciągu konta do 31 grudnia 2015 r. znajdującego się na k. 112 - 117 akt. Pominięcie tej jak ważkiej kwestii rodzić może w przyszłości nowy konflikt, tym razem o zapłatę bieżących opłat z odsetkami (czynsz plus zaliczka na media), ponieważ nieprawidłowe zarachowanie za okres poprzedni (czego nie można wykluczyć w tej sprawie) przy regularnych wpłatach może rodzić nowe zadłużenie.

Z tych względów, Sąd Okręgowy we Wrocławiu – na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II i oddalił powództwo.

Zarówno o kosztach procesu i postępowania apelacyjnego orzeczono według reguły z art. 98 k.p.c. Przy czym w przypadku kosztów procesu przed Sądem Rejonowym, Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 4 i § 12 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) w związku z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), a kosztów postępowania apelacyjnego - § 2 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych w postępowaniu apelacyjnym liczono od wskazanej w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia (395 zł k. 152) i wynosi 120 zł. Pozwane poniosły koszt opłaty sądowej od apelacji w wysokości 30 zł. Mając na uwadze wynik postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy zasądził od strony powodowej solidarnie na rzecz pozwanych 150 zł kosztów postępowania apelacyjnego.